

5 Νοεμβρίου 2021

«Μια οδοιπορία στον Πειραιά της ιστορίας, του πολιτισμού και της πίστης», στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Οι Πειραιώτες ήταν πολύ πιστοί άνθρωποι, όταν δημιούργησαν την πόλη και την οικοδόμησαν το 1835, είχαν πολύ γερά θεμέλια πίστης. Και αυτό έδωσε μία ρότα στην πόλη, πάνω σε στέρεες βάσεις.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 1 Νοεμβρίου, ο Κώστας Ζουρδός, Θεολόγος, υποψήφιος MSc Επικοινωνιακής θεολογίας και M.M.E, φιλοξένησε τον Στέφανο Μίλεση, Πρόεδρο της Φιλολογικής Στέγης Πειραιώς, Συγγραφέα, Ραδιοφωνικό Παραγωγό, σε μια συζήτηση με θέμα «Μια οδοιπορία στον Πειραιά της ιστορίας, του πολιτισμού και της πίστης».

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Η συζήτηση, ήταν ουσιαστικά μια αφήγηση που αφορά μια πόλη που την κατακλύζει ένα λιμάνι. Ένα λιμάνι που δεν χαρακτηρίζει μόνο τους κατοίκους του, αλλά και τους διερχόμενους επισκέπτες.

Το συγκεκριμένο λιμάνι το έχουν λατρέψει πολλοί λογοτέχνες. Και στη συνάντηση, που ήταν αφιερωμένη στον Πειραιά, ξεδιπλώθηκε το ήθος των κατοίκων του, οι παραδόσεις και οι θρησκευτικές συνήθειες.

Πειραιάς σημαίνει πέρασμα και το λιμάνι, του έδωσε έναν μοχλό ανάπτυξης, αλλά συνάμα, κάθε φορά που συνέβαινε ένας πόλεμος, πάντα ο Πειραιάς υφίστατο τις συνέπειες, με έναν βομβαρδισμό, ή με μια σκληρή κατοχή.

Και πάντοτε υπήρχαν εκείνοι που ήθελαν να ελέγχουν το λιμάνι, σε επίπεδο κυβέρνησης και κράτους, οπότε οι δημότες έχαναν το λόγο τους πάνω σε αυτό.

«Οι Πειραιώτες ήταν πολύ πιστοί άνθρωποι, όταν δημιούργησαν την πόλη και όταν την οικοδόμησαν το 1835, είχαν πολύ γερά θεμέλια πίστης. Και αυτό έδωσε μία ρότα στην πόλη, πάνω σε στέρρες βάσεις.

Η άγνοια της τοπικής ιστορίας, είχε ως αποτέλεσμα να γίνουν απρόσεκτες επιλογές, στο παρελθόν, από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά, στις δημοτικές εκλογές και στην επιλογή των δημάρχων, ανθρώπων που ήταν ξένοι προς την πόλη.»

Αυτό που βλέπει ο κόσμος για τον Πειραιά, όπως ειπώθηκε, είναι διαφορετικό από αυτό που βλέπουν οι Πειραιώτες για την πόλη τους. Κι αυτό που βλέπουν οι εκτός Πειραιά, είναι μία λανθασμένη εικόνα. Με το να πιστεύουν πως το λιμάνι είναι μία κακόφημη περιοχή και ότι ζούσαν εκεί παράξενοι άνθρωποι.

Κι όμως, αν μετρήσει κανείς τις Εκκλησίες μπαίνοντας στο λιμάνι, αριθμούν τις πέντε, πέραν των παρεκκλησίων. Και πολλές από τις υπόλοιπες, όταν οικοδομείτο η πόλη, ήταν ορατές από την θάλασσα.

Έτσι, αυτό που έβλεπε οποιοσδήποτε ερχόταν τότε στον Πειραιά, ήταν μια πολιτεία με χαμηλά σπίτια με κεραμίδια και 15 Εκκλησίες να ξεπροβάλλουν μέσα από αυτήν. Αυτό καταδεικνύει το έντονο θρησκευτικό συναίσθημα.

Μάλιστα, η διαφορά ανάμεσα στην ελληνική ναυτιλία και την αντίστοιχη ευρωπαϊκή, φαίνεται από το γεγονός πως όταν οι Έλληνες ναυτικοί αποφάσιζαν να κάνουν ένα μάρκο, συγκεντρώνονταν όλοι στο κατάστρωμα του πλοίου και στο κεντρικό ιστίο έβαζαν την εικόνα του Χριστού, της Παναγίας και του αγίου Νικολάου.

«Οι πρώτες κοινότητες, των, προερχόμενων από διάφορα μέρη της Ελλάδας, εποίκιστών του Πειραιά, ζούσαν στην μικροκοινωνία τους κι έπρεπε οι πρώτοι δήμαρχοι να καταφέρουν να τις ανοίξουν αυτές τις μικροκοινωνίες, για να αποκτήσει ο Πειραιάς μια ευρύτερη συνείδηση, κάτι που πήρε πολλά χρόνια.

Το θρησκευτικό συναίσθημα των Πειραιωτών ήταν μεγάλο, είχε πάντα να κάνει με την θάλασσα. Υπήρχε ήθος, αλλά και έθος, επαναλαμβάνοντας συνήθειες που είχαν

παραλάβει και τις συνέχιζαν.

Υπήρχαν τα έθιμα, που είχαν από τις περιοχές προέλευσης τους, αλλά το κοινό στοιχείο όλων ήταν το ήθος.»

Αυτές οι κοινωνίες, συνέχισε ο κ. Μίλεσης, είχαν πυρήνα την πίστη και την οικογένεια και μπόρεσε έτσι ο Πειραιάς να ανταπεξέλθει σε τόσες κατοχές, επαναστάσεις, πανδημίες. Και οι Πειραιώτες στέκονται με θεμέλιο την πίστη, το χριστιανικό ήθος.

Δεν είναι τυχαίος λοιπόν, ο μεγάλος αριθμός των Εκκλησιών, τόσο στο λιμάνι, όσο και μέσα στις γειτονιές. Και αυτό δείχνει και τον μεγάλο αριθμό των κοινοτήτων που ήρθαν να εγκατασταθούν στον Πειραιά. Και οι Εκκλησίες, δεν ήταν μόνο θρησκευτικά κέντρα, αλλά και πολιτιστικά.

Πολλοί αγωνιστές, μόλις τελείωσε η επανάσταση του 1821, ήρθαν να ζήσουν στο Πειραιά, κάτι που φαίνεται σήμερα και από τις ονομασίες πολλών δρόμων και ακτών της πόλης.

Υπήρχε μια ιστορική αναγκαιότητα να δίνονται στις οδούς οι σωστές ονομασίες, για να μπορεί κάποιος με αυτόν τον τρόπο, να μαθαίνει την ιστορία της πόλης.

Και η συνάντηση ολοκληρώθηκε, με τις ακόλουθες επισημάνσεις:

«Σήμερα ο Πειραιάς είναι μια πόλη που αναζητά τα πατήματα της, τον δρόμο της. Είχε μια σπουδαία ταυτότητα, που, σαν το νερό, άφησε να της φύγει μέσα από τα χέρια. Έχει αστικοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό και έχει ισοπεδωθεί η ιστορία και ο πολιτισμός της.

Πρέπει να ξαναβρούμε την πολιτιστική μας ταυτότητα, η οποία θα γίνει με πάρα πολύ κόπο πλέον. Για εμάς τους Πειραιώτες, ο Πειραιάς δεν είναι πέρασμα, ήρθαμε για να μείνουμε, μείναμε και δεν ξεμείναμε εδώ.»

Τη συζήτηση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: